

تأثیر منفی افسردگی پدر در رشد کودک

بسیاری از ما، رسیدگی نکردن به وضع بچه و بی‌توجهی به او را از سوی پدر، چندان مهم نمی‌دانیم و گمان می‌کنیم که تأثیر زیادی بر سلامت و رشد او نمی‌گذارد؛ در حالی که نتیجه تحقیقات گوناگون، خلاف این را نشان می‌دهد...

بسیاری از ما، رسیدگی نکردن به وضع بچه و بی‌توجهی به او را از سوی پدر، چندان مهم نمی‌دانیم و گمان می‌کنیم که تأثیر زیادی بر سلامت و رشد او نمی‌گذارد؛ در حالی که نتیجه تحقیقات گوناگون، خلاف این را نشان می‌دهد. یکی از تازه‌ترین این مطالعات که نتایج آن چند روز قبل منتشر شد، مطالعه‌ای است که نشان می‌دهد افسردگی پدران باعث می‌شود رشد کلامی کودکان عقب بیفتد. به گزارش بی‌بی‌سی، مطالعه انجام شده توسط محققان دانشگاه ویرجینیا این نتایج را به همراه داشته است.

در این مطالعه مشخص شده وقتی پدران افسرده هستند، کودکان 2 ساله آنها، به اندازه 1/5 کلمه کمتر از بقیه هم‌سن‌وسال‌هایشان، کلمه بلدند. این در حالی است که متوسط تعداد کلماتی که کودکان مورد مطالعه به کار می‌برند، تنها 20 کلمه بود.

توجه این محققان این است که پدران افسرده، کمتر برای حرف زدن و قصه گفتن برای بچه‌هایشان وقت می‌گذارند و این موضوع سبب عقب‌ماندگی رشد کلامی آنها نسبت به بقیه می‌شود. نکته جالب اینکه در این مطالعه، افسردگی مادران نقشی در رشد کلامی کودکان نداشت.

نتایج این مطالعه در آخرین شماره نشریه نیوساینتیست منتشر شده است و به نظر می‌رسد اولین و آخرین مطالعه‌ای نباشد که تأثیر پدران را در رشد فرزندان‌شان نشان می‌دهد.

به‌عنوان مثال چندی پیش یافته‌های مطالعه‌ای منتشر شد که نشان می‌داد پدران کم‌سن‌وسال، احتمال بیشتری دارد که صاحب نوزادانی با وزن کم موقع تولد شوند؛ شاخصی که می‌تواند تا حدود زیادی نشان‌دهنده سلامت و رشد ناکافی دوران جنینی باشد.

براساس این مطالعه که در دانشگاه اوتاوا انجام شده، مشخص شده که اگر پدری 20 سال و کمتر داشته باشد، احتمال تولد نوزاد با وزن کم 13 درصد، نوزاد با قد کوتاه 17 درصد و تولد نوزاد پیش از موعد 15 درصد افزایش خواهد یافت. همچنین در این مطالعه مشخص شده است که پدران با سن و سال کم، 41 درصد بیشتر از سایرین احتمال دارد که نوزادشان را در همان ماه اول زندگی‌اش از دست بدهند.

این مطالعه که در نشریه «باروری انسانی» منتشر شده، تأکید دارد که مردان کم‌تجربه، کمتر می‌توانند همسرشان را از لحاظ عاطفی حمایت کنند و شاید همین امر، دلیلی باشد بر رشد کمتر فرزندان‌شان و عقب ماندن او از نظر شاخص‌های رشد و سلامت. مطالعه دیگر، در مورد تأثیر رفتار پدران بر عادات غذایی بچه‌هاست.

در این مطالعه، نقش سبک‌های پدر و مادر در تربیت فرزندان‌شان، با نسبت وزن به قد آنها، یا همان نمایه توده بدنی (BMI)، مقایسه شده است. نتیجه کلی آن به این ترتیب بوده است که پدرانی که در مورد تربیت فرزندان‌شان آسان‌گیرتر یا بی‌قیدترند، فرزندان‌شان دارند که به نسبت قدشان چاق‌ترند؛ یعنی ناسالم‌ترند.

جالب اینکه سبک رفتار مادران، بسیار کمتر از پدران در چاقی و اضافه‌وزن کودکان مؤثر بود. این نتایج، بخشی از مطالعه جامعی است که در بیمارستان رویال در ویکتوریا استرالیا انجام شده بود.

تمامی این مطالعات تأکید دارند که با وجود نقش مهم مادران در رشد، سلامت و تربیت مناسب کودک، نباید از اهمیت تأثیر پدران بر این نکات غافل شد. موضوع وقتی جدی‌تر می‌شود که توجه کنیم گاهی اوقات فرزندان از پدرشان حرف‌شنوی و الگوپذیری بیشتری دارند و گاه يك اشاره یا دستور پدر، می‌تواند تأثیری معادل ساعت‌ها حرص خوردن مادران را داشته باشد!

همشهری آنلاین